

כעבור זמן קצר החל הכוח לדווח על נפגעים רבים וביקש רשות לחזור אחורנית כדי להתארגן מחדש. עיקר הנפגעים בשלב זה היו כוחו הסיוור האוגדתי שנע בראש היחידה.

כשעתיים אחרי ההתקפה של הכוח של גבי, נכנס הכוח של נתקה להתקפה באותה גיזרה. הוא תקף כשגודד אחד תוקף מצפון לגשר הפירדאן וגרודו אסף בפיקודו של אסף יגורי, לתקוף מדרום. אסף יגורי הצליח להגיע עד לצמת. ביקש לשגר אליו עוד כוחות ואז נתק עמו הקשר. איש לא ידע מה אירע לו בדיוק. איש במפקדת החזית ובמטכ"ל לא ידע גם שבשעה שתיים וחצי בצהריים, כאשר אמורה היתה להתחיל ההתקפה האוגדתית של אוגדת ברן לכיוון חיוון לא נערכה בעצם ההתקפה אוגדתית אלא ההתקפה של כוח נתקה בלבד, שהוכה קשות.

כוח גבי ליקק את פצעיו מניסיון ההסתייערות הראשון שלו. כוח אריה, שנערך מדרום לחיוון, נחלק בהתקפת-נגד מצרית מכיוון מיתחם מיסורי וביקש סיוע מכוחות של אוגדת אריק שהיו בסביבה.

רק בסביבות השעה 17.00 הסתבר לגונן כי ההתקפה האוגדתית שלא נערכה, נכשלה. וכי עליו להכניס לגיזרה את אוגדת אריק לסייע לאוגדת ברן.

גילגולי

אוגדת שרון

את אדא שעד אז כבר עברו על אוגדת אריק השעות 9.00 בבוקר ו-10.45, כאשר סבור היה גונן כי מיתקפת אוגדת ברן מתגולל כשורה. הוא החל לשקול את ההתקפות להפעיל את אוגדת אריק בגיזרה הדרומית, נגד הארמיה השלישית המצרית. הוא קיבל אישור מהמטכ"ל להעביר את האוגדה לאזור המתנה ליד מעבר הגידי, בציר הרחוב. במקמה לקצר את המרחק שעל אוגדת אריק יהיה לעבור כדי לפתוח במשימתה נגד הארמיה השלישית.

הפקודה מקדימה שניתנה לאריק חיתה, שרק כאשר יגיע למעבר הגידי יסתבר אם יהיה עליו לתקוף מצפון לדרום, כמו שעשה ברן, או לפרוץ ישר לכיוון הסואץ כדי לתקוף משם מדרום לצפון עם אופציה לצינור את התעלה בירימנית.

מעל נקודת הצפייה במיתחם הברגה הסיפק אריק, לפני שניתנה לו הפקודה לנער דרומה, לחוות ביחידותיו של ברן הנער רכות, בגיזרה שהוחזקה על ידי כוחותיו, להתקפה לכיוון חיוון. הוא דיווח שכוחותיו של ברן תקועים במשך שעה וחצי תחת הפגזה מצרית ואינם מתקדמים ושיש להם עוד הרבה טנקים מאחור.

גונן קיבל אז רושם שמה שעוצר את כוחותיו של ברן הוא ההפגזה המצרית וכי בעצם יש להם עוד כוח מאחור, כך שאין כל מניעה לשגר את אוגדת אריק דרומה. ואומנם בין השעות 12.00 בצהריים ל-14.05 נע אריק עם כוחותיו לכיוון הגידי.

הכוננה שמאחרי הזות כוחותיו של אריק דרומה, לגיזרה שהוחזקה על-ידי אוגדת האלוף אלברט מנדלר ז"ל, היתה להרוויח זמן, כדי שהאוגדה תוכל לפתוח בתקיפה בעוד אור.

בשעה 14.05 כבר היו פרושים חלק מכוחות אוגדת אריק לאורך ציר הרוחב בין טסה והמתלה, כאשר שני כוחות עיקריים עדיין נמצאים באזור טסה. בשעה זו החליט גונן לשנות את התוכנית. מודאג מהתקדמותה האישית של אוגדת אריק דרומה הוא חשש שלא תוכל לפתוח ב-תקיפה בעוד אור לכיוון סואץ. הוא מחליט להחזיר אותה למקומה בטסה ולהפעיל את כוחות האוגדה לתקיפה לכיוון מוצב מיסורי והחווה הסינית, כדי שיוכל לעזור בה עוד באותו יום. לא היה כל קשר בין החלטה זו לבין כישלון המיתקפה של אוגדת ברן, שכן באותה שעה טרם החלה מה שאמורה להיות מיתקפה אוגדתית.

ב-14.15 קיבל אריק פקודה לתקוף את מיסורי והחווה הסינית. אריק הודיע כי יהיה מוכן לתקיפה רק בשעה 17.00 כאשר ירכז את כוחותיו המפורשים. אולם בינתיים הופעלו כוחות מאוגדתו שעדיין היו בגיזרה. כוח הסיוור של האוגדה, שקיבל פקודה לתקוף את מיתחם מכשיר, תקף ונבלם.

בסביבות השעה 17.00 נעשה מצבם של כוחות אוגדת ברן בגיזרה אחרת הם פנו

בבקשות סיוע. ביקשו שאוגדת אריק תתקוף מדרום להם ותקל את לחץ התקפות הנגד המצריות עליהם.

מיתקפת-הנגד

נכשלה

כאשר התקבלו דיווחים אלה, הבין גונן לראשונה כי מצבו של כוח נתקה קשה ודיווח על כך לרמטכ"ל. הוא שינה מיד את הפקודה שניתנה לאוגדת אריק וביטל את הפקודה הקודמת לתקוף את מיתחם מיסורי. השיקול שלו היה פשוט: אחרי שכוחות אוגדת ברן הוכו נותרה אוגדת אריק הכוח היחיד שמסוגל היה למנוע ניסיון של הצבא המצרי לפרוץ, ולשטוף מזרחה, לכיוון טסה ומעברי הגידי והימתלה.

כדי לחלץ את כוחות אוגדת ברן ניסה גונן לבקש סיוע אווירי מאסבי. אולם חיל האוויר היה עסוק בחזית הסורית והתברר לגונן כי לא יוכל לקבל כל סיוע אווירי עד למחרת בבוקר. גונן התיר לכוחות אוגדת ברן לזנוח את האחר תוך שמירת מבט עם הכוח המצרי אם ייאלצו לעשות זאת.

בשעה חמש וחצי בערב יום ה-8 בי אוקטובר כבר ראה גונן את הקרב כי גמור. ההתקפה שנועדה להביס את הפלישה המצרית לסיני נכשלה.

עוד באותו ערב סיכם גורודיש את לקחי ההתקפת-הנגד שנכשלה למפקדי האוגדות. מסקנתו היתה: המצב אינו עוד כפי שהיה. יהיה עלינו לזנוח כוח ולהגיה למצרים לשבור את שיניהם עלינו. בינתיים לא נוכל להמשיך לתקוף.

במבט לאחור ובחוכמה שלאחר המעשה, ניתן לומר שפני הדברים היו יכולים להיות אחרת אילו נהל הקרב בצורה שונה. באותה מידה ניתן לומר גם שאילו הופעלה אוגדת ברן בהתאם לתוכנית, בי מרכז ובמתואם, היו הישגיה יכולים להיות הרבה יותר טובים ממה שהיו, אם לנקוט בלשון המעטה.

גם הטענה — שאילו היו מפעילים את שתי האוגדות, זו של אריק וזו של ברן, בירימנית במקום התוכנית שלא בוצעה להפעילם בדירוג, היתה ההתקפה מצליחה — היא טענה ספקולטיבית. שכן במקרה זה ייתכן מאוד שאוגדת שרון היתה מצויה ליחה במשימתה, אבל לא היה בכך שום ערך אם אוגדת ברן היתה נכשלת כפי שנכשלה.

בסופו של דבר, מה שגרם לקצר בין מיתקפת החזית לבין אוגדת ברן היו שתי תפיסות מנוגדות לגבי המשימה העיקרית של ההתקפה. קצר זה גרם לטעויות ומישגים. אלא שאין לשפוט מפקדים על מישגים וטעויות שנעשו בחלק. זה או אחר של המילתמה. צריך לדון אותם לפי התנהגותם, שיקוליהם והישגיהם במשך כל המילתמה.

תעותועי

הגורל?

לדון את גורודיש או את ברן על סמך מאורעות ה-8 באוקטובר ולחזות את דינם על סמך קביעת אחריותם האישית ל-כישלון באותו יום, הוא יותר ממעשה של חוסר צדק. אף מפקד בצה"ל, שהיה צריך להישפט על סמך קרב אחד או משימה אחת בלבד, לא היה ממשך ללבוש מדים.

משום כך, ניסיונו של ברן להאשים את גורודיש באחריות האישית לכישלון, שנעשה מתוך רצון להצדיק את הכישלון האישי שלו, הוא חמור לא פחות מהניסיון לתלות את קולר ההאשמה של הכישלון בברן בלבד.

אם לצורך כך נעשו גם מעשים של זיוף, העלמה וטישטוש עובדות, הופך הדבר לשעוררית ואישומית.

ועדת אגרנט פטרה אומנם את עצמה מהתייחסות להעלמות יומני המיבצעים של אוגדת ברן וממחיקת קטעים בסרטי הקי-לטה של רשת הקשר של אוגדתו. בראותה בכך מקרים חסרי משמעות בלבד.

אולם יותר מדי מקרים כאלה התגלו עד עכשיו. בעתיד עשויים להתגלות עוד מקרים נוספים, כשכל המקרים האלה הם יחד משרתים למעשה מטרה אחת, שנועדה לפגוע בדמות אחת בלבד, ספק אם ניתן לראות בכך תעותועי גורל עיוור.

אבנר תומר מדבר

אחרי ששחרר בערבות של 200 אלף ל"י עד לתום החקירה בפרשת המילות שהעניק לעיריית אילת והשטרות שקיבל ממנה תמורתן, הוחזר איש-הכספים אבנר תומר בשבוע שעבר לכלא. המיטרה טענה כי בהקפת שיחורו בערבות ביצע תומר מעשים פליליים, כמו מכירת מכונית שעליה הוטל עיקול והוצאת המחאה עם חתימת מלון, "מלכת שבא" באילת, שהוחזר לבעליו הקודמים. שופט-שלום הורה לעצור את מי שהגדיר את עצמו כ"גאון פינאנסי" ל-15 יום. מתא מעצרו בבית-המעצר באבוכיב, שיגר אבנר תומר למערכת, "העולם הזה" את גירסתו-שלו לפרשת הסתבכותו. נאמן למדיניותו, לתת לכל חשוד את ההזדמנות להביא בפני הציבור את טענותיו שלו, מפרסם בזה, "העולם הזה" את מיכתבו של תומר מהמעצר.

"אני קורבן של קנוניה!"

ראשי-העיר גדי כץ מי היו השותפים?

ל"י, בוצעו באמצעות בנקים. * עיריית אילת נתנה אישורים לאנשי הצד השלישי, כמו בנקים וחברות-ביטוח שלהם נתתי את שטרות העיריה, על כך שכל השטרות הם שטרות רישמיים של העירייה, שבוצעו לפי פקודת העיריות ונרשמו בספר פירעון השטרות של העירייה. איך ייתכן שאסור לי להעביר שטרות כאלה לידו צד שלישי, בעוד שהעירייה עצמה צירפה לשטרות אלה אישור רישמי ממופנים במפורש לאותם צדדים, ורי המאשרים שהשטרות מיועדים לפירעון? * עיריית אילת מסרה המחאה בלתי-חוזרת לאוצר השלטון המקומי (הבנק) שאילו מורמים כל הכספים מהרשויות הממלכתיות לפקודת העיריות) לגבי שטרות שלגביהם היא טוענת כאילו הם "שטרות כפולים" שהוצאו ממנה במירמה.

* עיריית אילת לא ביצעה עמי עסקה חד-פעמית שלגביה היא יכולה לטעון כי הולכה שולל. העירייה ביצעה עמי עסקאות רבות כאלה, במשך שלוש שנים.

* איך ייתכן שהעירייה, אחרי שגילתה כי יכולה לרימית אותה באמצעות "שטרות כפולים", לא פנתה אלי מעולם בכתב או בעלפה בתביעה משפטית להחזרת השטרות האלה, וניעורה לפעולה רק אחרי שפרשת ההלוואות פורסמה בעיתונות?

השופט שיחרר — המישטרה עצרה

לא היה לי מה להסתיר בפרשת ההלוואות לעיריית אילת. כל זמן ש-אנשי העירייה לא נגררו להאשמות נגדי, ראיתי כחובתי לשמור על סודיות העסקות

עושים לי לינק' ציבורי. מסע של הרס כלכלי וחסיוול הצלחתי נערך נגדי ונגד עסקי, וזאת מבלי שתיתנו לי התודמה נות להתגונן ולהוכיח את צידקתי כשאני חופשי וחירותי בידי. אין דבר קל יותר ואין משימה פשוטה יותר מאשר ביצוע לינק' ציבורי, כאשר עוצרים אדם ושרו ללים ממנו את חירותו. אינני יכול להבין כיצד ייתכן שבמדינה דמוקרטית יכול קצין משטרה לעצור אדם ל-48 שעות, לבקש את הארכת מעצרו בנימוק ש"החקירה מסתעפת", וכשהוא מתבקש להשיב לשאלות הוא עונה: "אינני זוכר".

קיימת במדינה אווירה של ציד-מלכשי פות, שגם אני נפלטתי לה קורבן. אולם בעוד שאיש אינו מעז לעצור איש-ציבור הנחשדים בבויבו כספי המדינה, אין מה ססים להשתמש בנשק המעצר כלפי אדם פרטי, שבכל מדינה מחוקנת לא היתה נשללת חירותו כל עוד החשדות הם עדיין בגדר חשדות בלבד.

אני רוצה להתייחס לכל החשדות שהוערו לו נגדי, ובראשי-הבראשונה לפרשת השטרות שנתנה לי עיריית אילת, תמורת ההלוואות שהסדרתי עבורה.

המושג "שטרות כפולים" הוא המצאה מעוותת של אנשי עיריית אילת, מושג שיכול היה להיקלט רק במדינה כמו ישראל, וזאת מבלי שיהיה לו כל ביסוס עובדתי. למרות שכל העובדות בנושא זה מצביעות דווקא על אמיתות דברי וצידקת גירסתי שלי, הרי ברגע בו קיימת ברירה בין "עריפת" ראשיהם של אנשי עיריית אילת, על ההוצאות שגרמו לעיריה בגין ההוצאות והרימית ששילמו על ההלוואות שלקחו — לבין "עריפת" ראשו של אבנר תומר, נוח ומתאים יותר לרוח התקופה שדווקא ראשו של תומר ייערף, לייצעמי אין ספק בוויכוי המחלט בפרשת זו, למרות ששתנות-הצדק טוחנות לאט. אני משוכנע כי אווכה מכל ההאשמות שטפלו עלי, אך אחרי כל עינויי הדין והזיכוי, מה יישאר מכל קה שבנתי ועמל-מחדש, אחרי שכל הבניין שהקמתי נהרס?

השטרות הכפולים — המצאה אילתית

טוענים נגדי כי הריבית ודמיה-הקור צאות ששילמה לי עיריית אילת תמורת רות ההלוואות שהסדרתי לה, הם כה גבוהים הם עד שאין זה הגיוני שהעירייה היתה בכלל מוכנה לשלם אותם. על פי אותו הגיון, המקבל את גירסת אנשי אילת, נתתי להם הלוואות של מיליונים בריבית נמוכה של 18% תמורת "שטרות כפולים": * בחקירתי במשטרה הוכחתי, כי עבור הכספים שנתתי לעיריית אילת שילמתי אני-עצמי ריבית והוצאות העולים על 40%. אינני פולנטרופ עדיכדי-כך שאקח לסף בריבית של 40% ואתן אותו לעיריית אילת בריבית של 18%. * מרבית ההלוואות שקיבלה עיריית אילת באמצעותי, בסכומים של מיליוני